

MICHAEL CONNELLY

NOČNÍ SMĚNA

PRVNÍ DÍL
NOVÉ
SÉRIE!

MICHAEL CONNELLY

NOČNÍ
SMĚNA

2019

Copyright © 2017 by Hieronymus, Inc.
Translation © 2018 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE LATE SHOW
vydaného nakladatelstvím Little, Brown and Company, New York 2017,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Martin Pilař
Korektura: Iveta Muchová a Dana Konvičková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Madlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v lednu 2019

ISBN: 978-80-7498-307-8

*Památce seržanta Stevea Owena
detektiva úřadu šerifa okresu Los Angeles
popraveného kulkou skrz odznak 5. října 2016*

1

Ballardová s Jenkinsem dojeli k domu na El Centro těsně před půlnocí. Byl to první telefonát dnešní směny. U obrubníku už stálo policejní auto a Ballardová poznala oba uniformované policisty stojící na zápraží bungalovu se šedovlasou ženou v županu. John Stanley byl velitelem směny – šéf pochůzkářů – a jeho parťák se jmenoval Jacob Ross.

„Tak tahle je asi tvoje,“ řekl Jenkins.

Během dvou let, po které byli parťáky, zjistili, že Ballardová umí lépe spolupracovat s ženskými oběťmi. Nešlo o to, že by Jenkins byl nějaký křupan, ale Ballardová mnohem lépe rozuměla ženským emocím. Když dorazili k případu, v němž byl obětí muž, platilo to i obráceně.

„Rozkaz,“ přikývla Ballardová.

Vystoupili z auta a zamířili k malé osvětlené verandě. Ballardová držela v ruce vysílačku. Když vyšli po třech schodech nahoru, představil je Stanley šedovlasé ženě. Jmenovala se Leslie Anne Lantanaová a bylo jí sedmasedmdesát. Ballardová nabyla dojmu, že tady toho moc nezmůžou. Většina vloupání končila sepsáním protokolu. V tom lepším případě, když měli štěstí a vypadalo to, že se zloděj dotkl míst, z nichž se snadno snímaly otisky, přijel technik, který to udělal.

„Paní Lantanaová dnes večer dostala e-mailem upozornění, že se kdosi na Amazonu pokusil zaplatit z její kreditní karty,“ řekl Stanley.

„Ale vy jste si nic neobjednávala,“ konstatovala Ballardová zjevný fakt směrem k paní Lantanaové.

„Ne, tuhle kartu mám jen pro případ nouze, na internetu s ní nikdy nenakupuju,“ vysvětlovala Lantanaová. „Proto si té transakce všimli jako nestandardní. Na Amazonu platím jinou kartou.“

„Dobře,“ přikývla Ballardová. „A volala jste společnosti, která vám kartu vydala?“

„Nejdřív jsem se šla podívat, jestli jsem ji neztratila, a zjistila jsem, že v kabelce nemám peněženku. Někdo mi ji musel ukrást.“

„A tušíte, kde nebo kdy se to mohlo stát?“

„Včera jsem šla na nákup k Ralphovi, takže vím, že jsem ji ještě měla. Pak jsem se vrátila domů, a potom jsem už nikam nešla.“

„A platila jste tou kreditkou?“

„Ne, hotově. U Ralphy vždycky platím hotově. Ale vytahovala jsem jejich kartičku, aby se mi načel bonus.“

„A nemohla jste tu peněženku nechat u Ralphy? Třeba u pokladny, když jste vytahovala kartičku?“

„Ne. To asi ne. Já si své věci hlídám. Kabelku a peněženku obzvlášť. A senilní ještě nejsem.“

„To jsem ani v nejmenším nenaznačovala, madam. Jen se ptám.“

Ballardová se zkusila vydat jiným směrem, i když nebyla přesvědčená, že Lantanaová skutečně nenechala peněženku u Ralphy, kde ji mohl kdokoli sebrat.

„Bydlíte tu s někým, madam?“ zeptala se.

„S nikým,“ odpověděla Lantanaová. „Bydlím sama. Jen s Cosmem, to je můj pes.“

NOČNÍ SMĚNA

„A k vám nikdo nepřišel od toho včerejšího nákupu? Nepouštěla jste někoho do domu?“

„Ne, nikoho.“

„Nebyli u vás ani žádní známí nebo příbuzní?“

„Ne, ale i kdyby ano, tak ti by mi snad nesebrali peněženku.“

„Jistě že ne, tak jsem to nemyslela. Jen se snažím udělat si obrázek o všech událostech. Vy tedy říkáte, že co jste se vrátila od Ralphi, jste celou dobu doma?“

„Ano, od té doby jsem doma.“

„A co Cosmo? Nechodíte ho venčit?“

„Jistě, dvakrát denně. Ale když jdu ven, zamykám, a navíc nechodím daleko. Cosmo už je starý a ani já nejsem nejmladší.“

Ballardová se chápavě usmála.

„A chodíte psa venčit pokaždé ve stejnou dobu?“

„Ano, máme pravidelný režim. Pro psa je to lepší.“

„A jak dlouho býváte venku?“

„Třicet minut ráno a odpoledne obvykle o něco déle. Podle toho, jak se nám chce.“

Ballardová přikývla. Bylo jí jasné, že případnému zloději, který by projížděl Santa Monikou, stačilo všimnout si staré paní, která venčí psa, a sledovat ji domů. Chvilí by ji pozoroval, aby se ujistil, že bydlí sama, a druhý den by se vrátil ve stejnou dobu, až by šla znovu se psem. Většina lidí si neuvědomovala, že i ty nejprostší rituály je činí zranitelnými. Zkušený zloděj dokázal vykrást dům do deseti minut.

„Dívala jste se, jestli vám nechybí ještě něco jiného, madam?“ zeptala se Ballardová.

„Ještě ne,“ odpověděla Lantanaová. „Hned jak jsem zjistila, že nemám peněženku, volala jsem policii.“

„Tak se pojďme podívat dovnitř. V rychlosti se mrkneme, jestli se vám neztratilo ještě něco,“ pobídla ji Ballardová.

Zatímco Ballardová doprovodila paní Lantanaovou do domu, šel Jenkins zkontrolovat, jestli někdo nemanipuloval se

zámkem u hlavního vchodu. V ložnici paní Lantanaové spal na podušce pes. Byl to nějaký kříženec boxera a tlamu už měl bílou stářím. Sledoval Ballardovou lesklýma očima, ale nevstal. Na to byl moc starý. Pak hluboce zamručel.

„Nic se neděje, Cosmo,“ uklidnila ho paní Lantanaová.

„Co je to za rasu, boxer křížený s něčím?“ zeptala se Ballardová.

„S ridgebackem,“ odpověděla Lantanaová. „Aspoň si to myslíme.“

Ballardová neměla ponětí, co mínila tím množným číslem, jestli sebe a psa, nebo sebe a někoho jiného. Třeba veterináře.

Stařenka dokončila prohlídku domu kontrolou zásuvky se šperky a nahlásila, že kromě peněženky zřejmě nic nechybí. Ballardová znovu pomyslela na obchod u Ralphi, případně na zloděje, který možná zjistil, že na vykradení domu nemá tolik času, kolik si myslel.

Připojil se k nim Jenkins s informací, že nic nenaznačuje, že by někdo vypáčil zámek u kterýchkoli dveří, případně ho otevřel paklíčem nebo s ním jakkoli jinak manipuloval.

„Když jste venčila psa, neviděla jste na ulici něco neobvyklého?“ zeptala se Ballardová stařenky. „Třeba někoho, kdo sem nějak nezapadal?“

„Ne, nic neobvyklého jsem neviděla,“ zavrtěla hlavou paní Lantanaová.

„Nestaví se poblíž něco? Nepohybují se kolem nějací dělníci?“

„Ne, tady ne.“

Ballardová poprosila paní Lantanaovou, aby jí ukázala e-mail s upozorněním, který dostala od kreditní společnosti. Přešli do malého koutu v kuchyni, kde měla paní Lantanaová notebook, tiskárnu a plné pořadače obálek. Tohle zjevně bylo její domácí výpočetní středisko, ze kterého platila účty a nakupovala online. Paní Lantanaová si sedla a otevřela na ob-

NOČNÍ SMĚNA

razovce zmíněný e-mail. Ballardová se jí sklonila přes rameno a četla. Pak paní požádala, aby znovu zavolala do kreditní společnosti.

Paní Lantanaová vzala do ruky telefon napojený na pevnou linku dlouhou šňůrou nataženou až z kuchyně. Nakonec ho podala Ballardové, která vyšla s Jenkinsem tak daleko na chodbu, jak jí to šňůra dovolila. Mluvila se specialistou na podvody a neoprávněné transakce s anglicko-indickým přízvukem. Ballardová se představila jako detektiv losangeleského policejního oddělení a požádala o doručovací adresu, kterou plátce zadal těsně předtím, než mu byla platba zamítnuta z důvodů možného zneužití karty. Zástupce společnosti jí na to odpověděl, že jí takovou informaci bez soudního příkazu nemůže podat.

„Co tím chcete říct?“ zeptala se Ballardová. „Jste specialista na zneužití platebních karet, ne? Tady došlo ke zneužití karty. A jestli mi dáte tu adresu, budeme s tím schopni něco udělat.“

„Je mi líto,“ odpověděl specialista. „Tohle nesmím. Podobnou informaci mi nejdřív musí schválit právní oddělení, což se zatím nestalo.“

„Tak mě přepojte na právní oddělení.“

„Tam teď nikdo není. Mají polední přestávku.“

„Tak mě přepojte na svého nadřízeného.“

Ballardová se podívala na Jenkinse a nešťastně zavrtěla hlavou.

„Hele, ráno to stejně dostane na stůl oddělení loupeží,“ řekl Jenkins. „Proč to nenecháš na nich?“

„Protože ti to nebudou řešit,“ odpověděla Ballardová. „Prostě to odloží na hromadu dalších loupeží. Nikdo nic vyšetřovat nebude. Jak k tomu ta paní přijde? Není to fér.“

Kývla ke kuchyni, kde s výrazem beznaděje seděla oběť zločinu.

„A říkal tady někdo, že život je fér?“ opáčil Jenkins. „Je prostě, jaký je.“

Po pěti minutách se v telefonu ozval specialistův nadřízený. Ballardová mu vysvětlila, že stopa je ještě teplá a že jestli chtějí chytit osobu, která paní Lantanaové ukradla kreditku, musejí jednat rychle. Nadřízený jí odpověděl, že se jednalo o pouhý pokus kreditku použít k platbě, který nebyl dokončen, díky tomu, že zafungoval systém.

„Tu stopu můžete klidně nechat vychladnout,“ dodal.

„Systém funguje, jen když pachatele nakonec chytíme,“ odpovíděla Ballardová. „Vy to nechápete? To, že platbu zastavíte, je jen první krok. Tím chráníte svého klienta. Ale nechráníte tím paní Lantanaovou, která měla zjevně někoho v domě.“

„To je mi líto,“ odpověděl nadřízený. „Bez patřičného soudního příkazu vám nemohu pomoci. Máme na to směrnice.“

„Jak se jmenujete?“

„Jmenuji se Irfan.“

„A kde jste, Irfane?“

„Jak to myslíte?“

„Jste v Bombaji? V Dillí? Nebo kde?“

„Ano, jsem v Bombaji.“

„A právě proto je vám to šuma fuk. Protože ten chlap se vám nikdy nevloupá do baráku a neukradne vám peněženku. Protože jste v Bombaji. Tak vám teda děkuju.“

Vrátila se do kuchyně a zavěsila telefon dřív, než jí zcela bezcenný specialistův nadřízený stačil odpovědět. Pak se obrátila k parťákovi.

„Tak jo, vracíme se do kanclu, sepíšeme to a dám to na stůl lidem z loupeží,“ řekla. „Jedeme.“

2

Ballardová s Jenkinsem se zpátky na stanici nedostali a nemohli napsat hlášení o vloupání k paní Lantanaové. Cestou je službu konající důstojník odvelel do Hollywoodské presbyteriánské nemocnice, aby prošetřili přepadení. Ballardová zaparkovala před vchodem na pohotovost na místě pro sanitky, nechala blikat majáky za mřížkou chladiče a společně s Jenkinsem vešli dveřmi na fotobuňku. Ballardová mrkla na čas, který bude muset dát do hlášení. Podle hodin nad okýnkem recepční v čekárně pohotovosti bylo 41 minut po půlnoci.

U recepce stál policista s pletí bílou jako nějaký upír. Ballardová na něj kývla a muž k nim vykročil, aby je informoval o situaci. Byl to zelenáč, možná dokonce ještě v zácviu. Rozhodně nebyl na oddělení tak dlouho, aby ho znala jménem.

„Našli jsme ji v Santa Monice kousek od Highland,“ prohlásil policista. „Vypadá to, že ji tam někdo vyhodil z auta. Musel si myslet, že je mrtvá. Jenomže ona ještě žila a trochu se probrala. Pár minut vydržela napůl při vědomí. Někdo se na ní fakt vyřádl. Jeden záchranář říkal, že má frakturu lebky. Odvezli ji doza-du. Můj mentor tam šel s nimi.“

Z přepadení se tedy možná vyklubal únos, což vzbudilo u Ballardové zájem. Mrkla na policistovu jmenovku a přečetla si, že se jmenuje Taylor.

„Taylore, já jsem Ballardová,“ představila se. „A tohle je detektiv Jenkins, krácející v mém stínu. Kdy jste nastoupil na naši slavnou losangeleskou Šestku?“

„Dneska mám první službu,“ odpověděl Taylor.

„Takže jdete přímo z akademie? Tak to vás pěkně vítám. Na Šestce je největší sranda. Kdo je váš mentor?“

„Policista Smith, madam.“

„Hele, nejsem tvoje matka. Tu madam si nech.“

„Promiňte, madam. Teda...“

„U Smithe jste v dobrých rukou. Je skvělý. Stačili jste identifikovat oběť?“

„Ne, neměla kabelku ani nic jiného, ale zatímco jsme čekali na záchranku, snažili jsme se s ní mluvit. Pořád omdlévala a to, co říkala, nedávalo moc smysl. Ale jestli jsem dobře rozuměl, jmenuje se Ramona.“

„A říkala ještě něco?“

„Jo, zmínila se o jakémsi *domu vzhůru nohama*.“

„Dům vzhůru nohama?“

„Tak to říkala. Seržant Smith se ptal, jestli ví, kdo ji přepadl, ale odpověděla, že ne. Pak se jí zeptal, kde ji přepadli, a ona na to, že v domě vzhůru nohama. Říkám, že to nedávalo moc smysl.“

Ballardová přikývla a zamyslela se nad tím, co by to mohlo znamenat.

„Tak jo,“ řekla. „Jdeme to dozadu zkontrolovat.“

Ballardová kývla na Jenkinse a zamířila ke dveřím, kterými se vcházelo na vyšetřovnu. Na sobě měla antracitový kalhotový kostým s bílým proužkem od Van Heusena. Odjakživa měla pocit, že jí tenhle formální kostýmek nádherně ladí s opálenou pletí a jde ke špinavě blond vlasům. Navíc jí dodával autoritu,

NOČNÍ SMĚNA

kterou trochu ztrácela díky drobné postavě. Rozevřela sako natolik, aby recepční za okýnkem viděl odznak, který měla za pasem, a otevřel jim zasouvací dveře.

Na příjmu našli šest vyšetřovacích lůžek, každé skryté za závěsem. Kolem jakéhosi řídicího centra uprostřed místnosti se pohybovali lékaři, sestry a pomocný personál. Vládl tu organizovaný chaos, každý měl svůj úkol a všechno řídila jakási neviditelná ruka. Ti lidé museli mít rušnou noc, ale to byla v Hollywoodské presbyteriánské asi každá.

Před závěsem vyšetřovací kóje číslo 4 stál další policista a Ballardová s Jenkinsem vykročili přímo k němu. Na rukávu měl tři frčky – patnáct let ve službě – a Ballardová ho velmi dobře znala.

„Doktor je uvnitř, Smitty?“ zeptala se ho.

Policista Melvin Smith zvedl hlavu od telefonu, na kterém právě psal esemesku.

„Ballardová, Jenkinsi, jak to jde?“ pozdravil je Smith. Teprve pak odpověděl: „Ne, je sama. Chtějí ji odvézt na sál. Má frakturu lebky a otok mozku. Prý jí budou muset otevřít, aby snížili tlak.“

„Ten pocit znám,“ nadhodil Jenkins.

„Takže nemluví?“ zeptala se Ballardová.

„Už ne,“ odpověděl Smith. „Dali jí sedativa a slyšel jsem, jak se baví, že ji uvedou do umělého spánku, dokud otok neustoupí. Hele, Ballardová, jak se má Lola? Dlouho jsem ji neviděl.“

„Lola se má fajn,“ odpověděla Ballardová. „Našli jste tu oběť sami, nebo vás někdo zavolal?“

„Dostali jsme echo,“ řekl Smith. „Někdo volal, ale než jsme se dostali na místo, byl v prachu. Oběť ležela sama na parkovišti. Když jsme k ní přišli, mysleli jsme, že je mrtvá.“

„A volal jsi někoho, aby zajistil místo činu?“ zeptala se Ballardová.

„Ne, nic tam není, jenom krev na asfaltu, Ballardová,“ zavr-
těl hlavou Smith. „Prostě ji tam někdo vyhodil z auta.“

„Ale no tak, Smitty, to nemyslíš vážně. Musíme zajistit místo
činu. Co kdybyste nás tu nechali a šli to pohlídat, než tam po-
šleme tým. Klidně přitom můžete sedět v autě a dělat si papíry
nebo tak něco.“

Smith se podíval na Jenkinse, jako by čekal, až to výše posta-
vený z obou detektivů potvrdí.

„Má pravdu,“ přikývl Jenkins. „To místo činu musíme za-
jistit.“

„Rozkaz,“ prohlásil Smith, ovšem tónem, kterým dával naje-
vo, že tenhle úkol považuje za ztrátu času.

Ballardová prošla závěsem do kóje číslo 4. Oběť ležela na zá-
dech na lůžku a přes zřízené tělo měla přehozené světle zele-
né nemocniční prostěradlo. Na obou pažích měla zajištěné
žíly a hadičky jí vedly i k nosu. Ballardová viděla za čtrnáct let
na oddělení spoustu obětí násilných trestných činů, ale tohle byl
jeden z nejtěžších případů, kdy oběť ještě zůstala naživu. Žena
byla malá a zřejmě nevážila víc než šedesát kilo. Obě oči měla
napuchlé tak, že se samy zavřely a ocnice pravého oka byla zjev-
ně zlomená. Rysy tváře jí navíc zásadně změnil otok její celé
pravé poloviny, která byla zároveň odřená. Nebylo pochyb, že ji
někdo surově zbil a pak táhl obličejem po drsné zemi – zřejmě
po parkovišti. Ballardová se sklonila nad lůžkem, aby si pro-
hlédla ránu na spodním rtu. Zjistila, že je to kousnutí, které ret
surově rozdělilo napůl. Roztrženou tkáň teď u sebe držely dva
provizorní stehy. V budoucnu však bude třeba zásahu plastické-
ho chirurga. Pokud tedy oběť přežije.

„Ježíši Kriste,“ hlesla Ballardová.

Sundala z opasku telefon a zapnula fotoaparát. Začala fo-
tit od celkového záběru obličeje, po detaily na jednotlivé rány
na tváři. Jenkins ji beze slova pozoroval. Věděl, jak je zvyklá
pracovat.

NOČNÍ SMĚNA

Ballardová odhrnula z oběti prostěradlo, aby se podívala, zda má zranění také na hrudi. Oči jí ihned sklouzly k levé části trupu, kde svítilo několik ostře ohrazených podlitin, které zřejmě způsobil spíš nějaký předmět než něčí pěst.

„Podívej se na tohle,“ řekla Ballardová. „Boxer?“

Jenkins se sklonil blíž.

„Vypadá to tak,“ souhlasil. „Asi jo.“

Znovu se odtáhl, znechucen z toho, co viděl. John Jenkins měl za sebou pětadvacet let služby a Ballardová věděla, že pokud jde o empatii, už dávno nic necítí. Byl to dobrý detektiv – když chtěl. Byl však stejný jako spousta jiných, kteří tuto práci dělali takhle dlouho. Chtěl mít klid a dělat si své. Budově policejního ředitelství v centru se často říkalo zkratkou PAB – Police Administration Building, tedy Policejní administrativní budova. Chlapi jako Jenkins byli spíš toho názoru, že zkratka pochází ze slov Politika a byrokracie nebo Politika a blbost, podle toho, co komu bylo bližší.

Noční služby obvykle dostávali právě ti, kdo se nějak provinili proti politice a byrokracii na oddělení. Jenkins však byl jednou ze vzácných výjimek, které si práci od jedenácti večer do sedmi ráno brali dobrovolně. Jeho žena měla rakovinu a on rád pracoval, zatímco ona spala, aby mohl být doma, až ho bude potřebovat.

Ballardová udělala ještě pár fotek. Oběť měla zhmožděná a podřená rovněž prsa. Bradavku na tom pravém měla dokonce úplně utrženou, nebo spíš brutálně ukousnutou, stejně jako ret. Levé ňadro bylo plné a trčelo do výše, zatímco to druhé leželo splasklé na hrudi. Žena měla zjevně implantáty, přičemž jeden v těle praskl. Ballardová věděla, že k něčemu takovému byla třeba strašná síla. Něco podobného viděla v životě jen jednou, oběť to však tehdy nepřežila.

Jemně ženu znovu zahalila a prohlédla jí ruce, jestli nenajde stopy po zápase. Nehty byly polámané a krvavé. Kolem zápěstí

měla žena tmavě fialové podlitiny a odřeniny, které dávaly tušit, že byla spoutaná a držena v zajetí hodně dlouho. Ballardová hádala, že to muselo být nejméně několik hodin. Možná dokonce dní.

Udělala ještě pár fotek a teprve přitom si všimla, jak má oběť dlouhé prsty a na nich široké klouby. Adresa Santa Monica, Highland – to ji mělo napadnout. Chytila spodní lem andělíčka a nadzvedla ho. Jediným pohledem se přesvědčila, že jde skutečně o muže.

„Do pytle, to jsem asi nechtěl vidět,“ prohlásil Jenkins.

„Jestli to Smitty věděl a neřekl nám to, tak je to debil,“ konstatovala Ballardová. „Tohle úplně mění situaci.“

Pak ovládla vztek a soustředila se na práci.

„Když jsme odjížděli ze stanice, nevšiml sis, jestli dneska nemá službu někdo z mravnostního?“ zeptala se.

„No, vlastně jo, něco tam řešili,“ odpověděl Jenkins. „Ale nevím co. Viděl jsem, jak do zasedačky vpadl Pistol Pete a vařil konvici kafe.“

Ballardová odstoupila od lůžka a začala procházet fotky na telefonu, dokud nenašla tu s tváří oběti. Pak přeposlala fotku esemeskou Peteovi Mendezovi z mravnostního oddělení. Připojila text ve znění:

Neznáš ho? Ramona? Bulvár v Santa Monice?

Mendez byl na šestém oddělení legenda, ovšem ne zrovna v kladném slova smyslu. Většinu kariéry strávil v přestrojení, protože zamlada ho posílali na ulici jako nastrčeného prostituta. Během tajných operací měl na sobě štenici, protože právě jeho zvukové nahrávky často případ vyřešily a většinou vedly k tomu, že se podezřelý ke vzneseným obviněním přiznal. Dodnes se na večírcích a rozlučkách s těmi, kdo odcházeli do důchodu, pouštěla jedna z Mendezových nahrávek. Mendez ji po-

NOČNÍ SMĚNA

řídil, když stál na Santa Monica Boulevardu a přišel k němu potenciální zákazník. Než se uvolil k tomu, že mu zaplatí, pořádně Mendeze vyzpovídal a nechyběla ani otázka, kolik měří jeho ztopořený penis. Muž ovšem použil trochu méně slušný výraz.

„Asi osmnáct centimetrů,“ odpověděl Mendez.

Na zákazníka to neudělalo dojem a beze slova odjel. O chvíli později opustil seržant z mravnostního oddělení svůj post a přešel k Mendezovi. Také z jejich rozhovoru byla pořízena nahrávka.

„Mendezi, tohle je policejní akce, potřebujeme je dostat,“ vyjel na něj seržant. Až se vás příště bude nějaký chlap ptát, jak máte velkého ptáka, tak panebože *přehánějte!*“

„Ale já jsem přeháněl,“ namítl Mendez, čímž se navěky ztrapnil.

Ballardová odhrnula závěs, aby zjistila, jestli za ním Smith ještě stojí, ale ten byl i s Taylorem pryč. Přešla k centrálnímu pultu a oslovila jednu ze sester za ním. Jenkins jí byl v patách.

„Ballardová, Jenkins, LAPD,“ představila je. „Potřebuju mluvit s lékařem, který ošetřoval oběť z kóje číslo čtyři.“

„Ten je teď na dvojce,“ odpověděla sestra. „Vydržte, až vyjde ven.“

„A kdy jde pacientka na operaci?“

„Jakmile se uvolní místo na sále.“

„Dělal někdo ohledání kvůli zjištění možného znásilnění? Výtěr análu? A potřebujeme vzorky tkáně za nehty. Může nám s tím někdo pomoci?“

„Snažili se mu zachránit život, to byla v tu chvíli priorita. O tom ostatním se budete muset pobavit s doktorem.“

„Na to se vás právě ptám. Chci mluvit s...“

Ballardová ucítila, jak jí v ruce zavibroval telefon a otočila se od sestry. Přišla jí odpověď od Mendeze. Přečetla ji Jenkinsovi nahlas.

„Ramona Ramone, drak. Právě jméno Ramón Gutierrez. Před pár týdny jsem ho tady měl. Trestní rejstřík delší než jeho péro před operací. To je pěkné přirovnání.“

„Vzhledem k tomu, jak je na tom on,“ poznamenal Jenkins.

Travestitům, transvestitům a transsexuálům se v hantýrce mravnostního oddělení říkalo společně draci. Nedělaly se mezi nimi rozdíly. Nebylo to moc pěkné, ale všichni to přijali. Ballardová na oddělení strávila dva roky jako volavka. Zнала nejen zvyky, ale také slang. Nic z toho už nezmizí bez ohledu na to, kolik školení na empatii policisté absolvovali.

Podívala se na Jenkinse. Než stačila něco říct, promluvil on.

„Ne,“ řekl.

„Jak ne?“ zeptala se.

„Vím, co chceš říct. Chceš si ten případ nechat.“

„Je to případ pro upíry – musí se řešit v noci. Když to předáme specialistům na sexuální zločiny, dopadne to jako s tím vloupáním. Odloží ho na hromadu. Budou hezky dodržovat pracovní dobu od devíti do pěti a nikdo nic nezjistí.“

„Stejně říkám ne. Není to naše práce.“

V tomhle bodu se jako partáci nikdy neshodli. Dělalí noční, přesouvali se od případu k případu, podle toho, kde byl zrovna potřeba detektiv, a sepisovali první hlášení, případně rovnou doporučili zastavit vyšetřování, protože vše vyhodnotili jako sebevraždu. Žádný z těch případů si ale nenechávali. Podali hlášení a ráno ho předali příslušnému oddělení. Loupežná přepadení, sexuální motivované útoky, vloupání, krádeže aut a tak dál. Ballardová občas toužila po tom, aby mohla na případu pracovat od začátku až do konce. Jenomže to neměli v náplni práce a od té se Jenkins nenechal odchýlit ani o milimetr. Byl jako ti, co mimo pracovní dobu nehnou ani prstem, až na to, že sloužil v noci. Měl nemocnou ženu a každé ráno chtěl být doma dřív, než se vzbudí. Přesčasy ho nezajímaly, ani kvůli penězům, ani kvůli práci samotné.

NOČNÍ SMĚNA

„Ale no tak, co budeme jinak dělat?“ naléhala Ballardová.

„Půjdeme prohlédnout místo činu a zjistíme, jestli to vůbec místo činu je,“ odpověděl Jenkins. „Pak se vrátíme do kanclu a dáme to všechno do hlášení, včetně vloupačky u té staré paní. Když budeme mít štěstí, nikdo už nás nikam nezavolá a do svítání budeme s tím papírováním hotoví. Takže jdeme.“

Pohnul se k východu, ale Ballardová za ním nešla. Jenkins se k ní prudce otočil.

„Co ještě?“ obořil se na ni.

„Tohle udělal hodně zlý člověk, Jenksi,“ řekla. „To je ti snad jasné.“

„Nezačínej s tím zase, protože na tohle mě neukecáš. Takových případů už jsme viděli stovky. Chlap jede v autě, nezná to tady, vidí na ulici holku a zastaví. Dohodne se s ní, odveze ji na parkoviště, a když jí najde pod minisukni pindoura, připadá si jako podvedený zákazník. Tak toho kluka zkope do krychličky a jede dál.“

Ballardová kroutila hlavou ještě dřív, než Jenkins své shrnutí dokončil.

„Jenomže to by oběť neměla ty kousance,“ protestovala. „A nedostala by ránu boxerem. Něco takového ukazuje, že šlo o plánovanou akci, že je v tom něco víc. Byla dlouho svázaná. Po světě běhá hodně zlý člověk a já si ten případ chci nechat a pro změnu s tím něco udělat.“

Technicky vzato byl jejím nadřízeným. V podobných věcech rozhodoval on. Na stanici by se Ballardová mohla případně odvolat k velícímu důstojníkovi, ale nakonec se stejně museli rozhodnout jako partáci.

„Zajedu se mrknout na místo činu a pak se vrátím a začnu to sepisovat,“ odpověděl Jenkins. „To vloupání dostanou na stůl vloupačky a tohle – tohle předáme násilným trestným činům. Možná dokonce vraždám, protože ten kluk nevypadá moc dobře. Poslední slovo.“

Když rozhodl, znovu se obrátil ke dveřím. Dělal tuhle práci tak dlouho, že si pořád pamatoval dobu, kdy měla jednotlivá oddělení samostatné *stoly*. V devadesátých letech tomu tak bylo, jednotliví detektivové měli pracovní desky nalepené na sobě, takže vytvářely jeden dlouhý stůl. Stůl vloupaček, stůl násilných trestných činů a tak dále.

Ballardová už chtěla jít za ním, ale pak si na něco vzpomněla. Vrátila se k sestře za pultem.

„Kde má oběť oblečení?“ zeptala se.

„Dali jsme ho do pytle,“ odpověděla sestra. „Vydržte.“

Jenkins se zastavil u dveří a otočil se k ní. Ballardová zvedla prst a gestem mu naznačila, aby ještě počkal. Sestra vytáhla ze zásuvky průhledný igelitový pytel obsahující vše, co měla oběť u sebe. Moc toho nebylo. Několik laciných šperků a flitrové šaty. Na kroužku se dvěma klíči malý pepřák. Žádná peněženka, žádné peníze, žádný telefon. Sestra podala pytel Ballardové.

Ta výměnou předala sestře vizitku a poprosila ji, aby vyřídila doktorovi, že jí má zavolat. Pak se připojila k parťákovu a oba vyšli automatickými dveřmi do vstupní haly. Vtom jí zazvonil telefon. Mrkla na displej. Byl to velitel směny, poručík Munroe.

„Náčelník.“

„Ballardová, jste ještě s Jenkinsem v Presbyteriánské nemocnici?“

Všimla si naléhavého tónu, jakým se ptal. Něco se dělo. Zastavila se a kývla na Jenkinse, aby přišel blíž.

„Jsme právě na odchodu. Proč?“

„Pusťte to nahlas.“

Poslechla.

„Mám, mluvte,“ řekla.

„Máme čtyři mrtvé v klubu na Sunset Boulevardu,“ řekl Munroe. „Nějaký chlap tam začal střílet lidi, se kterými se děl v boxu. Jede k vám záchranka s pátou obětí, která podle

NOČNÍ SMĚNA

posledních zpráv taky mele z posledního. Ballardová, zůstaňte tam a zkuste toho zjistit co nejvíc. Jenkinsi, posílám pro vás Smittyho s tím jeho zobákem. Tohle si určitě převezme oddělení vražd, ale bude jim chvilku trvat, než dají dohromady tým. Poslal jsem hlídku, aby zajistila místo činu a zkusila zadržet svědky, ale většina lidí se samozřejmě rozprchla, když kolem nich začaly lítat kulky.“

„Kde to je?“ zeptal se Jenkins.

„Klub Dancers kousek od Hollywoodského atletického klubu,“ odpověděl Munroe. „Znáte ho?“

„Já jo,“ potvrdila Ballardová.

„Dobře. Jenkinsi, vy tam jedte. Ballardová, vy se vraťte hned, jak skončíte s pátou obětí.“

„Náčelníku, musíme ještě zajistit místo činu v tom případě násilného přepadení,“ namítla Ballardová. „Poslali jsme Smittyho s...“

„Dneska ne,“ prohlásil Munroe. „Všichni vyšetřovatelé budou mít na starosti Dancers. Jede tam i celý forenzní tým.“

„Takže to druhé místo činu prostě necháme tak?“ zeptala se Ballardová.

„Nechte ho ranní směně, Ballardová, ať si to vyřeší zítra,“ odpověděl Munroe. „Já už musím. Úkoly jste dostali.“

Munroe bez dalšího slova zavěsil. Jenkins se na Ballardovou podíval s výrazem typu *Já jsem ti to říkal*. A jako by to někdo schválně načasoval, zazněla do noci blížící se siréna. Ballardová poznala rozdíl mezi záchrankou a policejním autem. Tohle byli Smitty s Taylorem, kteří se vraceli pro Jenkinsa.

„Uvidíme se tam,“ prohlásil Jenkins.

„Jo,“ přikývla Ballardová.

Siréna zmlkla a hlídkové SUV zajelo pod střechu před dveře. Jenkins se nasoukal dozadu a auto se okamžitě rozjelo. Ballardová tam zůstala stát sama s igelitovým pytlím v ruce.

MICHAEL CONNELLY

Teď uslyšela druhou blížící se sirénu. Tohle byla sanitka, která vezla pátou oběť. Ballardová se podívala prosklenými dveřmi dovnitř na hodiny v recepci. Bylo 1:17 a směna jí tedy začala ani ne před dvěma hodinami.

3

Siréna ztichla a sanitka zajela pod stříšku ke vchodu. Ballardová čekala a dívala se. Dvojité zadní dveře sanitky se otevřely a záchranáři vytáhli na vozíku pátou oběť. Byla napojená na dýchací přístroj.

Ballardová slyšela, jak tým ze sanitky sděluje lidem z pohotovosti, že oběť v autě fibrilovala a že se jim povedlo ji přivést zpátky a stabilizovat, ale pak jí srdce vypovědělo ještě jednou – těsně před příjezdem. Tým z pohotovosti si vozík s obětí převzal a rychle s ním zmizel uvnitř a potom ve výtahu, kterým se vyjíždělo přímo na sál. Ballardová okamžitě vyrazila za nimi a podařilo se jí být poslední, kdo nastoupil, než se dveře zavřely. Postavila se do rohu, zatímco se tým čtyř lékařů v bledě modrých operačních halenách snažil udržet ženu na pojízdném lůžku naživu.

Výtah sebou trhl a začal stoupat. Ballardová si oběť prohlížela. Žena měla na sobě džínové šortky, kotníkové conversky a černé tílko nasáklé krví. Ballardová si všimla, že z kapsy šortek jí vykukují vršky čtyř propisek. Zřejmě pracovala v klubu, kde došlo ke střelbě, jako servírka.

Dostala ránu přímo do hrudi. Tvář jí zakrývala dýchací maska, ale i tak Ballardová hádala, že jí mohlo být kolem pětadvace-

ti. Podívala se na ruce, ale neviděla žádné prstýnky ani náramky. Na vnitřní straně levého zápěstí si všimla jednorozce vytetovaného černým inkoustem.

„Kdo jste?“

Ballardová zvedla hlavu od pacientky, ale nepoznala, kdo jí tu otázku položil, protože všichni už měli na tvářích roušku. Hlas patřil muži, ale tři ze čtyř zdravotníků před ní byli muži.

„Ballardová, LAPD,“ odpověděla.

Sundala z pásku odznak a zvedla ho, aby všichni viděli.

„Dejte si roušku. Jdeme na sál.“

Žena vytáhla ze zásobníku na stěně výtahu roušku a podala ji Ballardové. Ta si ji okamžitě nasadila.

„Postavte se někam dozadu a nepřekávejte.“

Dveře se konečně otevřely, Ballardová rychle vyšla ven a ustoupila stranou. Lůžko na kolečkách se z výtahu doslova vyřítilo a okamžitě zamířilo na sál, který měl jednu stěnu prosklenou, aby bylo možné pozorovat průběh operace. Ballardová ho využila a zůstala za ním. Lékařský tým prováděl zoufalý pokus přivést ženu zpět z říše mrtvých a připravit ji na operaci, ovšem po patnácti minutách ji prohlásili za mrtvou. Bylo 1:34 v noci a Ballardová si to zapsala.

Poté, co personál zanechal operační sál prázdný a odešel se věnovat jiným případům, měla Ballardová možnost zůstat s mrtvou ženou chvíli o samotě. Tělo za chvíli převezou do provizorní márnice, odkud si ho převezme koroner, který dorazí se svým týmem, do té doby však měla Ballardová trochu času. Přistoupila k ženě a prohlížela si ji. Teď měla tlíko rozřezané a hrud' odhalenou.

Ballardová vytáhla telefon a vyfotila střelnou ránu v hrudní kosti. Všimla si, že nikde nebyly stopy střelného prachu, což jí říkalo, že ránu někdo vypálil ze vzdálenosti nejméně metr a čtvrt. Zdálo se, že to byla velice přesná rána střelce, který dokázal zasáhnout střed ve vypjaté situaci, a navíc s největší

NOČNÍ SMĚNA

pravděpodobností v pohybu. Pokud by se náhodou s vrahem někdy setkala, musela to brát v potaz, i když v tuhle chvíli se to zdálo být velmi málo pravděpodobné.

Ballardová si všimla dlouhého provázku, který měla žena kolem krku. Nebyl to řetízek, ani žádný druh šperku, ale obyčejný provázek. Nebylo vidět, jestli je na něm nějaký přívěšek, protože provázek skrývaly zcuchané a krví spleené vlasy. Ballardová mrkla ke dveřím a pak se otočila zpátky k oběti.

Vytáhla provázek z vlasů a spatřila, že na něm visí klíček. Na tácu s chirurgickými nástroji ležel mimo jiné skalpel, který vzala a provázek jím přerázla. Následně ho vytáhla zpod vlasů. V kapse našla gumovou rukavici, nasadila si ji a uložila provázek i s klíčkem do bezpečí igelitového sáčku na důkazy.

Rukavici si znovu sundala, schovala ji do kapsy a mezitím už si začala prohlížet tvář oběti. Oči měla trochu pootevřené a v ústech ještě stále zavedenou gumovou dýchací hadičku. Ta Ballardovou rozčilovala. Roztahovala ženě obličej a ona byla přesvědčená, že by se za ni oběť styděla, kdyby ještě žila. Ballardová ji chtěla vytáhnout, ale věděla, že to je proti předpisům. Soudní znalec měl dostat tělo přesně v tom stavu, v jakém se nacházelo, když nastala smrt. Už tak překročila hranice, když ženě sundala z krku klíček. Ta gumová dýchací věc v jejích ústech však ženu doslova zbavovala důstojnosti a Ballardovou to iritovalo. Už po ní chtěla sáhnout, když se za ní ozval hlas, který ji vyrušil.

„Detektive?“

Ballardová se otočila a viděla, že je to jeden ze záchranářů, kteří ženu přivezli. V ruce držel igelitový pytlík.

„Tohle je její zástěra. Má v ní dýška.“

„Děkuju,“ odpověděla Ballardová. „Vezmu si ji.“

Přešel k ní, podal jí igelitový sáček a ona ho zvedla před oči.

„Zjistili jste, kdo by to mohl být?“ zeptala se.

„Asi ne,“ odpověděl záchranář. „Roznášela drinky, takže doklady si podle mě nechávala v autě, nebo ve skřínce.“

„Jasně.“

„Ale jmenovala se Cindy.“

„Cindy?“

„Jo, ptali jsme se v klubu. Abychom s ní mohli mluvit. Stejně to nakonec bylo jedno. Začala fibrilovat.“

Záchranář se podíval na tělo. Ballardová měla pocit, že v jeho očích vidí smutek.

„Škoda, že jsme se tam nedostali o pár minut dřív,“ řekl. „Možná by se ještě dalo něco dělat. Těžko říct.“

„Určitě jste udělali všechno, co jste mohli,“ utěšovala ho Ballardová. „Kdyby mohla, tak vám poděkuje.“

Záchranář se na Ballardovou podíval.

„Teď zase uděláte vy všechno, co budete moci, že?“ řekl.

„Uděláme,“ přikývla s vědomím, že jakmile případ převezme oddělení vražd, nebude se moci na vyšetřování podílet.

Krátce poté, co záchranář odešel, dorazili dva zřízenci, kteří měli za úkol odvézt tělo, aby se sál mohl sterilizovat a připravit pro dalšího pacienta. Dneska byla na pohotovosti rušná noc. Zakryli tělo igelitovým prostěradlem a vyvezli ho ven. Levá ruka oběti visela z vozíku a Ballardová si všimla vytetovaného jednorožce na zápěstí. Šla za oběma muži ven a v ruce svírala pytel se zástěrou oběti.

Kráčela chodbou a dívala se prosklenými stěnami do dalších operačních sálů. Všimla si, že na jednom leží Ramón Gutierrez, kterému se snažili ulevit od tlaku způsobeného otokem mozku. Chvilí se na operaci dívala, ale pak jí telefon zavibroval esemeskou. Byla od poručíka Munroea, který se ptal na stav páté oběti. Ballardová vyťukala odpověď cestou k výtahu.

IM – jedu na místo činu.

IM byla stará zkratka používaná u LAPD, když ještě policisté běžně komunikovali vysílačkami. Ukončoval se s ní hovor.

NOČNÍ SMĚNA

Někteří tvrdili, že vznikla ze slov *Informuj mě*, ale ve skutečnosti to byl prostě ekvivalent klasického *Přepínám a končím*. Časem se význam posunul a dnes zkratka znamenala konec směny, nebo, jako v tomto případě, smrt oběti.

Cestou dolů velmi pomalým výtahem si Ballardová znovu nasadila gumovou rukavici a otevřela igelitový pytlík, který jí dal záchranář. Pak prohledala kapsy zástěry, ve které servírka zjevně pracovala. V jedné nahmatala mince a v té druhé krabičku cigaret, zapalovač a bloček. Ballardová v klubu Dancers byla a věděla, že ho majitel pojmenoval po klubu ze skvělého románu *Dlouhé loučení*, který se odehrával v L.A. Stejně tak věděla, že v nápojovém menu je celý oddíl speciálních drinků pojmenovaných po literárních dílech odehrávajících se v Los Angeles, jako třeba *Černá Dahlia*, *Blonde Lightning* a *Temnota*. Servírka se tam bez bločku skutečně neobešla.

Když se vrátila k autu, otevřela kufr a uložila pytel do jedné z krabic, ve kterých s Jenkinsem vozili důkazy. Bylo možné, že během jediné směny posbírají důkazy k několika případům, takže si rozdělili prostor v kufru krabicemi. Do jiné už dříve vložila oblečení Ramóna Gutierreze. Pytel se zástěrou teď uložila do jiné krabice, zalepila ji červenou bezpečnostní páskou a kufr zabouchla.

Když dorazila ke klubu Dancers, byl už z místa činu cirkus se třemi šapitó. Ne jako ve skutečném cirkuse Barnum & Bailey, kteří se proslavili tím, že vyměnili stan za trvalou scénu, ale jako v tom policejním, kde tři soustředné kruhy značily velký a složitý případ, který jistě přiláká pozornost médií. Prostřední kruh ohraničoval skutečné místo činu, kde pracovali vyšetřovatelé a technici. Tohle byla zakázaná zóna. Kolem ní byl druhý kruh, kde se pohybovali běžní uniformovaní policisté a další zaměstnanci a kde vznikla pracoviště pro styk s veřejností a novináři. Třetí, vnější kruh patřil reportérům a kamerám, a také shromážděným přihlížejícím.

Všechny pruhy Sunset Boulevardu vedoucí na východ už byly uzavřené, aby vzniklo místo pro početnou kolonu policejních a novinářských vozidel. V opačném směru se už stačila vytvořit pomalu se sunoucí kolona, která připomínala rudou stužku brzdových světel, protože řidiči zpomalovali a snažili se zjistit, proč se zde nahromadilo tolik policistů. Ballardová si našla volné místo u obrubníku blok od místa činu a ten kousek došla pěšky. Sundala si od pasu odznak, provlekla šňůru, na které ho měla, poutkem na zádech, a přehodila ji přes hlavu, aby jí visel viditelně pod krkem.

Když došla na místo, musela najít policistu, který měl u sebe prezenční listinu, aby ji mohl zapsat a pustit. První dva kruhy byly ohraničené žlutou policejní páskou. Ballardová zvedla tu první, podlela ji a pak si všimla policisty s deskami v rukou, který stál na hlídce u druhé pásky. Zнала ho, jmenoval se Dunwoody.

„Woody, zapiš mě.“

„Detektiv Ballardová,“ řekl a zapsal ji do papíru na deskách. „Myslel jsem si, že to mají celé na starosti vraždy.“

„To ano, ale před chvilkou jsem byla s pátou obětí v Hollywoodské presbyteriánské. Kdo tomu velí?“

„Poručík Olivas – ale strkají do toho nos snad všichni z velení z Hollywoodu a Západního úřadu.“

Ballardová skoro zaúpěla. Robert Olivas velel na oddělení loupeží a vražd týmu, který se specializoval pouze na vraždy. Ballardová s ním měla osobní zkušenost, protože ji před čtyřmi lety přidělili k jeho týmu krátce poté, co byl povýšen z oddělení narkotik. Právě takhle osobní zkušenost mohla za to, že měla noční služby na hollywoodském oddělení.

„Neviděl jsi tu Jenkinse?“ zeptala se.

V duchu okamžitě začala sprádat plán, jak nemuset podat hlášení o páté oběti přímo Olivasovi.

„Vlastně jo,“ odpověděl Dunwoody. „Kde jsem ho jenom viděl? No jo, zařizoval autobus pro svědky. Odváží je do centra.“

NOČNÍ SMĚNA

Myslím, že to měl Jenkins na starosti. Dával pozor, aby se někdo nepokusil zdrhnout. Když se začalo střílet, bylo to, jako když krysy opouštějí loď. Tak jsem to aspoň slyšel.“

Ballardová přistoupila k Dunwoodymu, aby mu mohla něco důvěrně říct. Očima přelétla moře policejních aut. Na všech blikaly majáky.

„Co jsi ještě slyšel, Woody?“ zeptala se. „Co se tam uvnitř stalo? Bylo to jako loni v Orlandu?“

„Ne, ne, tohle nebyl teroristický útok,“ odpověděl. „Slyšel jsem, že v jednom boxu seděli čtyři chlapi a něco se zvrtilo. Jeden začal střílet a sejmul všechny ostatní. Pak trefil servírku a cestou ven ještě sejmul vyhazovače.“

Ballardová přikývla. Tohle byl první krok k tomu, aby pochopila, co se vlastně stalo.

„A kde má Jenkins ty svědky?“

„Vedle na zahradě. Tam, kde byla Kočka a housle.“

„Jasně. Dík.“

Klub Dancers stál vedle budovy ve starošpanělském stylu s dvorem uprostřed a zahradou. Na té bylo venkovní posezení typického anglického pubu s názvem Kočka a housle, kde se po službě a někdy také během služby scházeli policisté z nedaleké hollywoodské stanice. Asi před dvěma roky ale podnik zavřeli. Stal se obětí rostoucích nájmů v Hollywoodu a budova teď byla opuštěná. Zjevně si ji pro sebe zabrali a udělali z ní shromazdiště svědků.

Před bránou, která sloužila jako vchod do staré zahradní hospody, stál další policista. Souhlasně na Ballardovou kývl a ona zatlačila do tepaných želených mříží. Jenkinse našla, jak sedí na starém kamenném stole a cosi si zapisuje do bloku.

„Jenksi,“ pozdravila ho Ballardová.

„Nazdar, parťačko,“ odpověděl Jenkins. „Slyšel jsem, že to ta tvoje holka nezvládla.“

„Měla zástavu už v sanitce. Už ji nenahodili. A já jsem s ní tím pádem nemluvila. Ty jsi něco zjistil?“

„Nic moc. Ti chytří sebou po prvním výstřelu praštili o zem. Ti ještě chytřejší vzali roha a nesedí tady. Pokud jde o mě, jakmile pro ty chudáky přijede autobus, můžeme to zabalit. Teď už to je akce oddělení vražd.“

„Musím s někým mluvit o té mojí oběti.“

„Tak to asi budeš muset za Olivasem, nebo některým z jeho lidí, a nejsem si jistý, jestli to je dobrý nápad.“

„Mám jinou možnost? Ty musíš zůstat tady.“

„Já jsem si to nevymyslel.“

„Neříkal tady někdo, že viděl, jak to ta servírka dostala?“

Jenkins přelétl pohledem stoly, u kterých sedělo a čekalo asi dvacet lidí. Byla to hotová přehlídka hollywoodských hipsterů a lidí, kteří tráví život v nočních klubech. Všude spousta tetování a piercingů.

„Ne, ale podle toho, co jsem slyšel, obsluhovala u toho stolu, kde se začalo střílet,“ odpověděl Jenkins. „V boxu seděli čtyři chlapi. Jeden vytáhl bouchačku a všechny ostatní na místě postřílel. Lidi začali šílet a pobíhat a střelec mezi nima. Tu servírku zastřelil, když se hrnul ke dveřím. Tam pak sejmul ještě vyhazovače.“

„A nikdo netuší, o co šlo?“

„Tady z těch nikdo.“

Mávl rukou ke svědkům. Jeden z nich, který seděl u druhého kamenného stolu, to gesto zjevně považoval za pozvání. Vstal a přišel blíž. Od poutka na přední straně kalhot mu vedl do zadní kapsy řetízek, na němž měl zjevně peněženku a který s každým krokem chrastil.

„Hele, jak dlouho to tady ještě bude trvat?“ zeptal se Jenkins. „Nic jsem neviděl a nic nevím.“

„Už jsem vám to říkal,“ odpověděl Jenkins. „Dokud vás detektivové oficiálně nevyslechnou, nikdo odtud nesmí. Běžte si sednout, pane.“

NOČNÍ SMĚNA

Jenkins to řekl tak autoritativně a téměř výhružně, že oslovení *pane* zcela zaniklo. Muž, který vypadal jako pravidelný návštěvník klubu, na něj chvíli hleděl a pak se vrátil ke svému stolu.

„Oni nevědí, že je odvezou autobusem?“ zeptala se Ballardová tiše.

„Ještě ne,“ zavrtěl hlavou Jenkins.

Než mohla Ballardová zareagovat, ucítla, jak jí vibruje telefon. Vytáhla ho a podívala se na displej. Volalo jí neznámé číslo, ale ona hovor přijala s vědomím, že to bude pravděpodobně nějaký kolega policista.

„Ballardová.“

„Detektive, tady je poručík Olivas. Řekli mi, že jste byla v Presbyteriánské s tou pátou obětí. Osobně bych si vybral někoho jiného, ale pochopil jsem, že už jste tam byla.“

Ballardové chvíli trvalo, než odpověděla, a hrud' se jí sevřela neblahou předtuchou.

„Přesně tak,“ přisvědčila nakonec. „Ta žena zemřela. Tělo čeká, až si ho odveze soudní znalec.“

„A máte od ní nějakou výpověď?“ zeptal se.

„Ne, měla zástavu už v sanitce a nepovedlo se jim ji nahodit.“

„Aha.“

Řekl to tónem, jako by to byla její vina, že oběť zemřela dřív, než ji stačila vyslechnout. Ballardová neodpověděla.

„Napište mi hlášení a ráno mi ho pošlete,“ řekl Olivas. „To je všechno.“

„Ehm, jsem tady, na místě činu,“ řekla Ballardová, než zavěsil. „Sedím hned vedle se svým partákem spolu se svědky.“

„No a?“

„Ta oběť u sebe neměla žádné doklady. Byla to servírka. Asi měla někde uvnitř skříňku, kam si schovávala peněženku a telefon. Ráda bych...“

„Cynthia Haddelová..., ředitelka baru mi řekla, jak se jmenuovala.“

„A nemám to ověřit a najít její věci? Nebo to necháte udělat někomu ze svých lidí?“

Teď si dal Olivas s odpovědí chvíli načas. Jako by zvažoval něco, co s případem nesouviselo.

„Mám klíč, který je podle mě od její skříňky,“ řekla Ballardová. „Dali mi ho záchranáři.“

To bylo zásadní posunutí skutečnosti, ale Ballardová nechtěla, aby poručík věděl, jak se ke klíčku dostala.

„Tak dobře, vyřídte to,“ souhlasil nakonec. „Moji lidi mají spoustu jiné práce. Ale moc to neprožívejte, Ballardová. Byla to náhodná oběť. Vedlejší produkt, jen se ocitla ve špatný čas na špatném místě. Můžete taky kontaktovat její příbuzné, ať se s tím moji lidé nemusí zdržovat. Hlavně se mi neplette do cesty.“

„Jasně.“

„A to hlášení chci mít ráno na stole i tak.“

Než stačila Ballardová odpovědět, Olivas zavěsil. Ještě chvíli držela telefon u ucha a přemýšlela nad tím, jak říkal, že Cindy Haddelová byla jen vedlejší produkt a ve špatný čas na špatném místě. Ballardová věděla, jaké to je.

Pak telefon schovala.

„Tak co?“ zeptal se Jenkins.

„Musím jít vedle mrknout se k ní do skříňky, jestli tam nemá doklady,“ řekla. „Olivas na nás taky nechal, abychom informovali příbuzné.“

„Á doprdele.“

„Klid, já to udělám.“

„Ne, tak to nefunguje. Když se k něčemu dobrovolně přihlásíš, tak dobrovolně hlásíš i mě.“

„Ale já jsem se k těm příbuzným nehlásila. Však jsi ten hovor slyšel, ne?“

NOČNÍ SMĚNA

„Dobrovolně ses přihlásila, že pomůžeš. Nemůžeš se divit, že na tebe hodil ten největší humus.“

Ballardová se nechtěla hádat. Odvrátila se, podívala se na lidi stále sedící u kamenných stolů a spatřila dvě ženy, které na sobě měly ustřižené džínové šortky a tílko, jedna černé, druhá bílé. Přešla k nim a ukázala jim odznak. Bílé tílko promluvalo dřív, než stačila Ballardová něco říct.

„Nic jsme neviděly,“ prohlásila.

„Slyšela jsem,“ přikývla Ballardová. „Chci se vás zeptat na Cindy Haddelovou. Neznaly jste ji?“

Bílé tílko pokrčilo rameny.

„No, znaly, ale jenom pracovně,“ odpovědělo černé tílko. „Byla hodná. Zvládla to?“

Ballardová zavrtěla hlavou a obě servírky si zároveň zakryly dlaní ústa, jako by ten impuls vyšel z jediného mozku.

„Pane bože,“ řeklo bílé tílko.

„Ví o ní některá z vás něco?“ zeptala se Ballardová. „Byla vdaná? Měla přítele? Spolubydlící? Někoho takového?“

Ani jedna nic nevěděla.

„Máte v klubu nějaké skříňky pro zaměstnance? Mohla si někam schovávat peněženku, nebo třeba mobil?“ zeptala se Ballardová.

„Skříňky jsou v kuchyni,“ řeklo bílé tílko. „Dáváme si tam věci.“

„Dobře,“ přikývla Ballardová. „Děkuji. Nebavily jste se před tou střelbou?“

„Jenom tak pracovně,“ odpovědělo černé tílko. „Jako kdo dává dýška, a kdo ne. Kdo si chtěl šáhnout a tak. Normálka.“

„A zaujal vás dneska někdo víc?“ zeptala se Ballardová.

„Ani ne,“ odpovědělo černé tílko.

„Vytahovala se, protože od někoho dostala pade,“ řeklo bílé tílko. „Myslím, že to byl dokonce někdo v tom boxu, kde se začalo střílet.“

MICHAEL CONNELLY

„A proč si to myslíte?“ zeptala se Ballardová.

„Protože ten stůl byl její a ti chlapi vypadali jako hráči.“

„Myslíte, jako že se předváděli? Že mají hodně peněz?“

„Jo, hráči.“

„Dobře. Ještě něco?“

Obě servírky se nejdřív podívaly jedna na druhou a pak znovu na Ballardovou. Potom zavrtěly hlavou.

Ballardová je tam nechala sedět a vrátila se k partákovi.

„Jdu vedle.“

„Neztrať se,“ odpověděl. „Jakmile tu přestanu dělat chůvu, vyřídíme ty příbuzné a pustíme se do psaní. Skončili jsme.“

Myslel tím, že zbytek směny stráví papírováním.

„Rozkaz,“ přikývla.

Nechala ho sedět na kamenné lavici. Cestou ke vchodu do klubu Dancers uvažovala, jestli se jí podaří vejít do kuchyně, aniž by si jí všiml poručík Olivas.

4

Vnitřek klubu se hemžil detektivy, techniky, fotografy a kameramany. Ballardová viděla ženu z oddělení LAPD specializovaného na architekturu a stavby, jak nastavuje kameru schopnou zaznamenávat prostor v úhlu 360 stupňů ve vysokém rozlišení a ve 3D. Díky ní bude celé místo činu dokonale zmapováno včetně označených a očíslovaných důkazů. Jen vyšetřovatelé a technici museli na chvíli pryč. V případě, že by byla podána žaloba, dal se na základě takového záznamu vytvořit model místa činu, který bylo možné prezentovat přímo v soudní síni. Byl to velmi nákladný proces a Ballardová poprvé v životě viděla, že se tenhle postup použil jinde než v případě střelby na policistu. Nebylo pochyb, že alespoň v tuto chvíli se na případu rozhodně nešetří.

Ballardová napočítala devět detektivů ze speciálního týmu sekce vyšetřování vražd. Všechny znala a pár jich měla dokonce ráda. Každý dostal na starost konkrétní část místa činu a všichni pracovali pod bedlivým dohledem poručíka Olivase. Všude po zemi ležely rozmístěné žluté cedulky s čísly. Označovaly důkazy jako nábojnice, rozbité skleničky na martini a podobné smetí.

Oběti, tedy kromě Cynthie Haddelové, zůstaly rovněž ležet na zemi, kde je technici fotili, nahrávali a kde tým soudního